

O. K. Vzpomínám si, že mi svůj příběh jednou vyprávěla, a bylo to nějak takhle:

*Přišli-muži-a-
zapálili-vesnici-
svázali-moje-dcery-
znásilnili-moje-dcery-
odvedli-moje-dcery-
manžela-zbičovali-
uřízli-mi-prs-
utekla-jsem-
přes-buš-
našla-lod'-
přeplula-přes-moře-
a-pak-mě-strčili-sem.*

Nebo něco takového. V detenčním centru se mi všechny ty příběhy pletly. Všechny holky začínaly své příběhy slovy: *Přišli-muži-a...* A všechny končily: *... a-pak-mě-strčili-sem.*

Všechny ty příběhy byly smutné, ale my spolu máme tu dohodu o smutných slovech. Tahle holka, ta třetí ve frontě, byla ze svého příběhu tak smutná, že nevěděla, jak se to místo, kde je, jmenuje, a ani to vědět nechtěla. Tu holku to ani nezajímalo.

A tak se jí ta holka se sluchátkem zeptala znovu: *Co? A pak: Ty taky nemluvíš? Jaktože nevíš, jak tu menuje?*

Potom ta třetí holka ve frontě jen obrátila oči ke stropu, a nato ta holka se sluchátkem taky obrátila oči ke stropu, už podruhé. Říkala jsem si: Hm, teď už se ke stropu jednou podíval dozorce a jednou ta třetí holka a dvakrát ta první holka... třeba tam na tom stropě nakonec bude něco užitečného. Třeba tam píšou něco moc veselého. Třeba jsou tam napsané příběhy, které znějí nějak takhle:

*Přišli-muži-a-
přinesli-nám-barevné-šaty-
nasbírali-dříví-na-oheň-
vyprávěli-bláznivé-vtipy-
dali-si-s-námi-pivo-
honili-se-s-námi-až-jsme-se-chechtaly-
zařídili-aby-komáři-nebodali-
naučili-nás-trik-jak-chytit-britskou-jednolibrovku-
proměnili-měsíc-na-sýr-
Jo, a pak mě strčili sem.*

Podívala jsem se na strop, ale byl tam jen bílý nátěr a fluorescenční zářivky.

Konečně se ta holka u telefonu podívala na mě. Tak jsem jí řekla: *Menuje se to tu Zadržovací imigrační středisko Black Hill*. Holka na mě zůstala koukat. *To děláš srandu*, řekla. *Co je to za méno?* A tak jsem ukázala na malou kovovou tabulku přišroubovanou ke zdi nad telefonem. Podívala se na ni a potom zpátky na mě a řekla: *Sorry, zlato, to nepřečtu*. A tak jsem jí to přečetla a přitom ukazovala na jednotlivá slova. ZADRŽOVACÍ IMIGRAČNÍ STŘEDISKO BLACK HILL, HIGH EASTER, CHELMSFORD, ESSEX. *Dík, drahouši*, řekla ta první holka a zvedla sluchátko.

Řekla do něj: *Tak jo, hele, pane, tam, co teď sem, menuje: Zadržovací imigrační Black Hill*. A potom: *Né, prosím, počkejte*. A pak se zatvářila smutně a zavěsila sluchátko zpátky na telefon. *Co se děje?* zeptala jsem se. Ta první holka si vzdychla a řekla: *Taxíkář říká od tady nebere. Pak říká: Vy ste verbeš. Znáš to slovo?*

Řekla jsem, že ne, protože jsem si nebyla jistá, a tak jsem z průhledné igelitky vytáhla slovník a to slovo si vyhledala. Řekla jsem té první holce: *Jsi něco drobného (drobné rybky, hmyz a podobně)*. Koukala na mě a já na ni

a chechtaly jsme se, protože jsme nevěděly, co si s tou informací počít. Tohle byl vždycky problém, když jsem se učila mluvit vaším jazykem. Každé slovo se umí bránit. Zrovna když se ho chystáte chňapnout, umí se rozdělit na dva různé významy a pochopení je fuč. Já vás lidi obdivuju. Jste jako čarodějové a jazyk si umíte ohlídat stejně dobře jako peníze.

A tak jsme se s tou první holkou ve frontě na telefon hihňaly, já držela svou průhlednou igelitku a ona tu svoji. Měla v ní jednu černou tužku na obočí a jednu pinzetu a tři kolečka sušeného ananasu. První holka viděla, že koukám na její tašku, a přestala se smát. *Co koukáš?* řekla. Já odpověděla, že nevím. A ona: *Já vim, co myslíš. Myslíš, teď když taxík nepřijede pro mě, jak daleko dostanu s jednou tužkou na obočí a jednou pincetou a třema kolečkama ananasa?* A tak jsem jí řekla: *Třeba bys mohla tou tužkou na obočí napsat na ceduli PROSÍM POMOC a pak můžeš ten ananas dát prvnímu člověku, který to udělá.* Holka na mě koukala, jako že to nemám v hlavě v pořádku, a odpověděla: *Tak hele, zlato, za prvý nemám žádnéj papír na žádnéj cedule, za druhý neumím psát, umim se jenom namalovat obočí, a za třetí ten ananas budu sníst já sama.* A vykulila oči a koukala na mě.

Během té doby, kdy se tohle všechno odehrávalo, se druhá holka ve frontě, ta v citronově žlutém sáří s průhlednou taškou plnou žluté, stala první holkou ve frontě, protože teď sama držela v ruce sluchátko. Šeptala do něj v nějakém jazyce, který zněl, jako když se motýli topí v medu. Zaklepala jsem jí na rameno a zatahala za sáří a řekla jí: *Prosím, musíš se na ně snažit mluvit anglicky.* Holka v sáří se na mě podívala a přestala mluvit tím svým motýlím jazykem. Velice pomalu a pečlivě, jako by si vzpomínala

na slova ze sna, řekla do sluchátka: *Anglie, ano prosím. Ano prosím děkuju, chci na Anglie.*

A ta holka ve fialových šatech do áčka k ní přistoupila, až se s tou holkou v citronově žlutém sáří skoro dotýkala nosem, zaťukala jí na čelo a udělala na pusu zvuk, jako když se násadou od smetáku bouchne do prázdného barelu. *Beng, beng!* řekla té holce v sáří. *Ty už seš v Anglyji, chápeš?* A oběma ukazováčky ukázala na linoleovou podlahu. *Tohle je Anglyje, zlato,* řekla, *nevidíš? Tady fšude. Už tady sme.*

Holka ve žlutém sáří mlčela. Jen na ni koukala těma očima zelenýma jako měsíce ze želé. A tak ta holka ve fialových šatech, ta Jamajčanka, řekla: *Dej to sem,* a vytrhla jí sluchátko z ruky. A zvedla si ho k puse a řekla: *Poslouchejte, minutu, prosím.* Ale pak ztichla a předala sluchátko mně a já si ho poslechla a ozýval se v něm jenom oznamovací tón. A tak jsem se obrátila na tu holku v sáří: *Nejdřív musíš vytočit číslo, chápeš? Nejdřív vytočíš číslo a potom řekneš taxikáři, kam chceš jet. Jasně?*

Ale ta holka v sáří se na mě jen podezíravě zadívala přimhouřenýma očima a přitiskla si k sobě pevněji igelitku s citronově žlutou, jako bych se jí snad chystala tašku sebrat, stejně jako jí ta druhá holka sebrala sluchátko. Holka ve fialových šatech si povzdychla a obrátila se na mě. *Takle to nepude, zlato,* řekla mi. *Dřív k sobě Pán povolá své děti, než tadle zavolá taxika.* A podala sluchátko mně. *Na,* řekla mi, *ted' zkus ty.*

Ukázala jsem na třetí holku ve frontě, tu s taškou dokumentů, v modrém tričku a bílo-zelených dunlopkách. *A co ona?* řekla jsem. *Tahle holka je ve frontě přede mnou. Jo,* řekla ta ve fialových šatech, *jenomže tadle žencká nemá žádnou motivaci. Viť, zlato?* A zadívala se na holku s dokumenty, ale

ta jen pokrčila rameny a koukala na svoje dunlopky. *Viť, že jo?* řekla holka ve fialových šatech a obrátila se zase na mě. *Je to na tobě, zlato. Ty musíš mluvit, abysme tuť dostaly, než rozmyslej a zas nás zavřou.*

Podívala jsem se na sluchátko. Bylo šedivé a špinavé a já měla strach. Podívala jsem se zpátky na holku ve fialových šatech. *Kam chceš jet?* zeptala jsem se. A ona: *To jedno. Prosím? Je mi jedno, zlato.*

Vytočila jsem číslo na taxi, které bylo napsané na telefonu. Ozval se mužský hlas. Zněl unaveně. „Taxislužba,“ ohlásil se. Řekl to, jako by mi už tím, že to slovo vůbec vyslovil, prokazoval velkou laskavost.

„Dobré ráno. Prosila bych taxi.“

„Chcete taxíka?“

„Ano, prosím. Taxík pro čtyři osoby.“

„Odkud?“

„Ze Zadržovacího imigračního střediska Black Hill, prosím. V High Easteru. Je to blízko Chelmsfordu.“

„Já vím, kde to je. A teď mě poslouchejte...“

„Prosím vás, všechno je v pořádku. Já vím, že nevozíte uprchlíky. My nejsme uprchlíci. Jsme uklízečky. Pracujeme tady.“

„Uklízečky.“

„Ano.“

„A to je jako pravda, jo? Protože kdybych měl libru za každého zatraceného přistěhovalce, kterej nasedl do jednoho z mejch taxíků, nevěděl, kam jede, začal na mýho řidiče mlít svahilsky a snažil se platit cigaretama, byl bych teď na golfu, místo abych se tu s váma vybavoval.“

„Jsme uklízečky.“

„No dobrá. Je fakt, že nemluvíte jako oni. Kam teda chcete jet?“